

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide »Danica« dan poprej

Tečaj LI.

V Ljubljani, 17. junija 1898.

List 24.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti
škof ljubljanski

vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!

•Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji. •

(Dalje.)

4.

Prežalosten bi bil stan naših prvih starišev in tudi nas vseh, ko bi se nas Bog ne bil usmilil. On se je usmilil in že koj prvim starišem je obljubil odrešenika.

Res, človek se je proti Bogu kralju uprl, postavilo njegovo je pogazilo, Boga je razžalilo in zaslužilo, da ga kazni pravični Bog. Toda pre-dobri Bog ni hotel človeka zavreči za večno, ampak odločil je od vekomaj, da se ga usmili. Odločil mu je poslati odrešenika, ki naj zadosti pravici božji namesto njega ter mu izgubljeno milost zopet zasluži. Ako se človek oklene tega odrešenika in svojo svobodno voljo v to porabi, da izpolnjuje, kar se od njega zahteva, ako hoče, da mu delo odrešenikovo koristi, naj mu bo mogoče, pravici božji poplačati dolg, z Bogom se pomiriti in doseči zadnji in najvišji svoj namen, to je zveličati svojo dušo.

Ali, kako je to mogoče? Kakšen odrešenik more zadostiti večni pravici? plačati neizmeren dolg? Kako naj ga ljudje spoznajo?

Čudno je previdnost božja vodila stare narode in jih pripravljala, da so Odrešenika po-želeli, lahko ga spoznali in radi sprejeli. Pogledjmo v zgodovino!

Tu vidimo velike in silno stare narode: Inde, Perzijane, Babilonce, Egipčane, Grke, Rim-

ljane. Kdo se ne čudi njihovemu znanju, njihovi umetnosti, njihovemu sijaju in njihovi veličini? Ali zopet, kdo se ne zgraža videč, kako globoko so padli v življenju verskem, v življenju nra-stvenem? Ni mi treba pripovedovati, kakim bo-govom so se klanjali, kako nesramna jim je bila služba božja, kako razrito domače in javno živ-ljenje. Najboljši med njimi so vzdihovali, ker niso mogli pomagati ne sebi, ne narodu; vzdihovali so in pomoči pričakovali od zgoraj. Tako je Bog prepustil narode njihovi lastni moči, ker se je človek tako oholo odvrnil od njega, naj sprevidijo, koliko premorejo, naj sprevidijo, da brez njega morejo biti samo nesrečni. Ko so to spo-znali, došel je čas za odrešenika.

Samo judovski narod je Bog vodil drugače. Temu narodu je dal nalogo, naj obvaruje čisto vero v jednega Boga in živo upanje na odreše-nika, da, odrešenik naj pride iz njega. Zato je Bog judovski narod čudno vodil, še preroke mu je pošiljal. Preroki so narod opominjevali, svarili ga, naj ne odpade od Boga, naj se ne pogrezne v paganstvo, govorili so mu o odrešeniku in na-tančno ga opisovali, da bi ga laglje spoznali, ko pride. —

Preroki so točno povedali, kdaj bo prišel rešenik, kje se bo rodil; rekli so, da bo iz hiše Davidove, da se bo rodil v Betlehemu od devicej; opisali so ga, da bo učil, čudeže delal, da ga bo narod zavrgel, da bo trpel in umrl, da mu bodo prebodli roke in noge, da ne bo v grobu ostal in da bo šel v nebesa; trdili so, da bo judovski narod kaznovan, od Boga zavržen in da bo ostal brez kralja, brez templja, brez žrtve, brez du-hovnov, ali, da bodo najpoprej pagani vstopili v

kraljestvo odrešenikovo, na koncu sveta pa tudi narod judovski: da, preroki so napovedovali, da ta odrešenik bo gospod Bog sam, ki se bo včlovečil.

Preroki so živeli od dvanajst sto do tri sto let pred Kristusom: njihove knjige so torej stare, narod jih je natančno prepisane in kot svete knjige nosil s seboj v pregnanstva in v razne naselbine po Afriki, Aziji in Evropi, prevel jih na grški jezik. Vse to je znano in se ne more tajiti. Narod sam je vedel, da mnogi psalmi, da Izaija, Jeremija, Ezehiel, Danijel in drugi govoré uprav o odrešeniku. Še celo pogani so o prerokbah doznali in pričakovali velikega kralja iz judovskega naroda. Tudi sedaj imamo te knjige v rokah, lahko jih sami beremo ter se v veri utrdimo: to velja posebno za tiste, ki v veri omahujejo, ali so morebiti že tako nesrečni, da nič več ne morejo verovati. O, naj te svete knjige proučavajo in naj si odgovore, kdo more prihodnje stvari in dogodke, odvisne od Boga in od svobodne človeške volje, po tri sto do tisoč in še več let poprej, prav točno napovedovati? Naj se ne bojé proučavanja in zopet bodo mogli veselo verovati.

Mi pa se poprašajmo, ali se je res zgodilo vse, kar so napovedovali preroki o odrešeniku?

5.

Karkoli so napovedovali preroki o odrešeniku, zgodilo se je prav vse do zadnje pičice o gospodu Jezusu; on je torej obljubljeni odrešenik.

Saj nam je znano, da se je rodil v Betlehemu, od Device Marije, iz rodu Davidovega ravno o času, kakor so ga označili preroki, posebno točno prerok Danijel. — Danijel je jasno povedal, da od časa, ko se bo zapovedalo, naj se Jeruzalem zopet sezida, pa do prihoda odrešenikovega bo minulo 483 let: da bo narod v dobrih treh letih odrešenika zavrgel, in da bo zato Jeruzalem strašno razdejan in narod kaznovan. — Ta prerokba je kaj točna: pogledjmo, če se je spolnila. Kralj Artakserkses Longiman je v dvajsetem letu vladanja dopustil Nehemiji, naj se Jeruzalem zopet zida: to je leta 298 po utemeljitvi Rima: ako dodamo omenjenih 483 let, dobivamo 781 let po utemeljitvi Rima. In glejte, ravno tega leta je gospod Jezus javno nastopil in začel učiti, ali v dobrih treh letih ga je narod izdal Rimljanom, da so ga križali.

Tekom onih treh let je Jezus učil, kaj treba verovati in kako treba živeti: svoj nauk je potrjeval s svetostjo svojega življenja, s svetim pismom, s čudeži in prerokbami: narod ga je zavrgel, izdal Rimljanom in zahteval njegovo smrt. Zakaj? Ker je spričeval, da je obljubljeni

odrešenik, Sin božji. Da, pred sodnijo ga je veliki judovski duhoven zarotil, naj pové, ali je res Sin božji? In Jezus? Čeravno je dobro vedel, da ga čaka smrt, je vendarle z zarotitvijo potrdil, da je Sin božji. Tako se je zaklel Jezus, ki je sovražil ne samo vsako laž, ampak tudi vsako nepotrebno besedo, Jezus, kateremu tudi najbolj zagrizeni sovražniki niso mogli očitati najmanjšega pogréska.

Jezus se obsodi na smrt, ter s svojo smrtjo potrdi vse, kar je učil, potrdi posebno, da je Sin božji. Še sijajneje se pa dokaže in pokaže kot pravi Bog s svojim vstajenjem od mrtvih, kakor so napovedovali preroki, pa tudi on sam.

Zares, gospod Jezus je vstal iz groba. To nam spričujejo apostoli, ki sami s početka niso mogli verovati, da je to res. Vedeli so namreč, da je Jezus na križu umrl, da mu je vojščak prebodel stran in srce, da je Pilat njegovo telo šele potem izročil, ko ga je stotnik zagotovil, da je mrtvo: vedeli so, kako so ga s križa aneli, povili v tančico in razna dišeča mazila in položili v nov, iz skale izsekan grob, vedeli, da je grob dobro zaprt, da so ga Judje zapečatili, da ga vojščaki stražijo: sedaj pa, v nedeljo zjutraj prinesejo žene novico, da ga ni v grobu, da je vstal. Ne, ni mogoče, ne morejo verovati in mislijo, da se žene varajo, sami tekó gledat: grob najdejo odprt in prazen, ali vendar-le ne morejo verovati. Šele, ko se jim Jezus prikazuje, ko se ž njimi razgovarja, ž njimi jé, ko ga gledajo in se ga dotaknejo, šele tedaj so prepričani, da je Jezus resnično vstal. Vstajenje Jezusovo je temeljni nauk, s katerim potrjujejo, da je resnično vse, kar je Jezus učil, da je Jezus res Sin božji.

Samo štirideset dni ostane gospod Jezus med učenci: potem pa gre v nebesa, kakor so preroki napovedovali. Učenci ga gledajo in tudi ta dogodek spričujejo. Kmalu potem pa pridejo Rimljani, premagajo uporne Jude, tempel in mesto porušijo, Jude pa deloma pobijejo, deloma odvedejo v sužnost. Od tega časa Judje nimajo templja, nimajo duhovnov in žrtve, nimajo mesta, nimajo kralja: po vsem svetu so razkropljeni, kar mi sami vidimo.

Kaj ne, kako točno se je izpolnilo vse, kar so preroki toliko stoletij poprej o odrešeniku napovedovali!

(Dalje prib.)

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

O ustnem izročilu.

Ustno izročilo se imenujejo vsi tisti nauki, ki so jih apostoli iz ust Jezusa Kristusa samega čuli, ali pa jih izvedeli po navdihanju od svetega

Duha, a jih niso zapisali, ampak le ustmeno oznanjevali.

Jezus Kristus svojih naukov ni pisal in nam zapisanih izročil; tudi svojim apostolom on ni ukazal, da naj pišejo, kar so čuli od njega. Jezus je hodil okoli in je učil. (Mat. 4. 23.). Svojim apostolom pa je ukazal: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte sv. evangelij vsem stvarjem“, in zopet: „Učite vse narode“. Po tem naročilu so šli apostoli po vsem svetu in so učili: Gospod pa je deloval ž njimi in je potrjeval sv. nauk z različnimi čudeži. (Mark. 16. 20.) Ustmeno oznanjevanje torej je ukazal Jezus. Pridiga, živa beseda torej naj bi razširjala sv. vero, naj bi bila podlaga verovanju, ne pa pismo. Ako je kateri izmed apostolov to ali ono zapisal, zgodilo se je to le pri posebnih priložnostih, za krajevne ali osebne namene; nobeden pa ni pisal zato, da bi zapisal vse resnice Jezusove vere, za splošno uporabo v sv. cerkvi. To nam pravi sv. apostol Janez izrecno sam. On je pisal svoje evangelije pozneje kot drugi evangelisti, in je pisal zato, da bi izpopolnil in povedal to, česar prejšnji trije niso zapisali, ali pa so pomankljivo omenjali. Proti koncu svojega evangelija pa piše sv. Janez: „Jezus je sicer še veliko družih čudežev storil vpricho svojih učencev, kateri niso zapisani v teh bukvah... Je pa tudi še veliko družega, kar je Jezus storil; in ko bi se to vsako posebej popisovalo, menim, da bi na ves svet ne šle bukve, ktere bi bilo pisati“ (Jan. 20. 30. in 21, 25.).

Tedaj je dovolj jasno, da ni bilo niti apostolom in učencem, niti vernikom samo sv. pismo verski vir, pač pa je bilo v prvi vrsti podlaga verovanju ustno izročilo. „Ti tedaj, moj sin, bodi močan po milosti, ktera je v Kristusu Jezusu: in kar si slišal od mene po veliko pričah, to izrôči zvestim ljudem, kateri bodo pripravni tudi druge učiti (II. Tim. 2. 1.).

Cerkev Jezusova ni torej nikoli obstala in tudi obstati ni mogla brez ustnega izročila, ker so posamezni deli sv. pisma nove zaveze nastali šele pozneje v teku celih desetletij. Tudi je veliko verskih resnic, ki jih sv. pismo nič ne omenja, n. pr. da imamo sedem sv. zakramentov. Kako se ti sv. zakramenti delé, da je pripuščeno otroke kršćevati; praznovanje nedelje mesto sabote, da je prisega pripuščena, da je sv. pismo pisano po navdahnjenju od sv. Duha itd. Tudi je v sv. pismu mnogo naukov, ki nimajo nič natančnejših, približnejših pojasnil. Tako je torej na vsak način potrebno, da ustno izročilo sv. pismo ne le izpolnuje ampak tudi razlaga.

Ako bi trdili, da je sv. pismo jedini verski vir, po katerem naj si vsak svoje verovanje

ustvarja, pridemo v mnoge zagate in nedoslednosti, ker se mnoge reči ne slagajo. Kaj naj store v tem slučaju oni, ki sv. pisma nimajo, kar je bilo splošno, predno ni bilo tiska: kaj naj store oni, ki so nevešči branja? itd. Ustno izročilo se priznava že od začetka v sv. katol. cerkvi kot verski vir. In to priznanje je tako staro, kakor sv. cerkev. Sv. pismo samo tolikokrat omenja ustno izročilo:

„Veliko bi vam imel pisati, toda nisem hotel s papirjem in črnilom: upam namreč k vam priti in iz ust do ust govoriti, da bo vaše veselje polno“. Jasno se vidi iz teh besedij, da je hotel sv. Janez več ustno govoriti kot v pismu.

Posebno uvidno pa se kaže važnost ustnega izročila v poklicu Savlovem za gorečega apostola Pavla. V svojih opominih na dva svoja učenca, škofa: Timoteja in Tita. V I. listu na Timoteja piše sv. Pavel: „O Timotej, kar ti je izročeno, ohrani.“ V II. listu: „Drži se podobe zdravega nauka, ki si ga od mene slišal. — Dobro izročilo ohrani“... (II. Tim. I. 13. 14.) „Ostani v tem, kar si se naučil in ti je bilo izročeno, ker veš, od koga si se naučil.“ (II. Tim. 3. 14.) „Škof se mora držati resnične besede, ktera je po nauku, da mu je mogoče opominjati v zdravem nauku, in prepričati tiste, ki zoper govore“ (Tit. 1. 9.). „Ti pa govori, kar se spodobi po zdravem nauku“ (Tit. 2. 1.).

Ustno izročilo priznavajo tudi najstarejši cerkveni očetje, vzlasti sv. Ignacij († 107) in sv. Polikarp († 168) opominjata kristjane, naj izročilo in pridigo zvesto ohranijo. Sv. Irenej toži že v 2. stoletju nad krivoverci, kateri zametujejo sv. pismo in ustno izročilo, ki se je vendar od apostolov ohranilo po njihovih naslednikih.

Vsebina ustnega izročila se je pa v teku let vendar le zapisala in se ohranja v sv. katoliški cerkvi.

Viri, ki ohranjujejo ustno izročilo v sveti kat. cerkvi in ki ga po učeči cerkvi vernikom oznanujejo, so:

a) sklepi cerkvenih zborov, verske določbe papežev, b) očitno cerkveno veroizpovedanje, c) od cerkve potrjene verske knjige (katekizmi), d) liturgične molitve in obredi in e) posebno spisi sv. cerkvenih očetov.

Kar je v teh knjigah kot za splošen verski uk sv. kat. cerkve priznано, to imamo poleg sv. pisma za drugi vir našemu verovanju, in to je bilo že od nekđaj tako, kakor piše Vincencij Liksinski v 5. stoletju: „Mi se trdno držimo tega, kar se povsodi, kar se vedno in kar se od vseh veruje; to je v resnici katoliško.“

Da se proučimo, kako so sv. cerkveni učenički potrjevali ustno izročilo, naj navedem nekaj njihovih besedij.

Sv. Avguštín piše: „Mnogo je verskih resnic, ki jih sv. cerkev veruje, da so jih apostoli tako odredili, če jih tudi ni v sv. pismu zapisanih. Kar so nasledniki apostolov v cerkvi našli, to so obdržali, kar so apostoli učili, učili so ti, kar so čuli od očetov, to so izročali sinovom“.

Sv. Krizostom pravi: „Gotovo je, da apostoli niso vsega s pismom izročili, ampak mnogo so izročili brez pisma, in tudi to se mora verovati“. —

V tem smislu govore i drugi cerkveni očetje na raznih mestih potrjujoč ustno izročilo, za drugi važni in potrebni vir našemu verovanju.

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Kakor k vsaki važni stvari, treba, da se tudi k premišljevanju pripraviš. Ta priprava je daljna in obstoja v čistosti srca in v premagovanju strastij. Bližnja priprava pa se napravi v nekaterih delih, koja moramo zvršiti pred premišljevanjem samim. Vsaj imamo hvalevredno navado, da se k vsaki količkaj imenitni zadevi poprej skrbno pripravimo, koliko bolj je taka priprava opravičena, prej nego li se začnemo pogovarjati z Bogom samim. Vsak zvest podanik se gotovo skrbno očisti, lepo obleče itd., prej nego li stopi pred svojega vladarja, da bi ga vže s svojo vnanjostjo pridobil za-se. Koliko več velja to pri človeku, ki se hoče pogovarjati s kraljem nebes in zemlje, z Bogom samim! In to se ima toliko bolj gotovo zgoditi, ker bi sicer človek ne našel pri Bogu podpore, da bi zamogel premišljevanje svoje vprizoriti vspešno. Bližnja priprava obstoja v tem, da si 1.) živo predstavimo pričujočnost Boga; 2.) da prosimo pri Bogu pomoči in 3.) da si predočimo skrivnosti, o kojih hočemo premišljevat.

Pred vsem, bogoljubni čitatelj, treba, da si prav živo predstaviš Boga, kako te gleda, opazuje, ne samo na tvoje zunanje ponašanje, ampak tudi na razpoloženje tvojega duha in srca. Predstaviti si moremo Boga pod kako vidljivo podobo ali pa tudi brez te. Dosti je, in sicer še boljše je, ako si Boga ne misliš pod kako vidljivo podobo, ampak misliš si ga, kot največje dobro, najvišje veličastvo, preveliko lepoto, itd. Na ta način si predstavljajo Boga duše, koje so vže precej napredovale v krščanski popolnosti.

Pri tacih dušah, ki so še le začele težavno pot do popolnosti, zadostuje, da si Boga na pr.

predstavljajo kot nenavadno svetlo luč, koja razsvetluje ves svet ali ako si ga mislijo sedečega na sijajnem prestolu obdanega od vseh strani z angelji. Vender pa se morajo tudi taki začetniki s časom privaditi Boga predočevati brez take ali jednake vidljive podobe.

Potem, ko si si, prijazni bralec, predstavil Boga in ga molil, treba, da se obrneš k njemu v ponižni in goreči molitvi in proseč razsvitljenja božjega, da bi mogel zares z vspehom vršiti premišljevanje. Reci na pr.: „Govori, Gospod, ker sluga tvoj posluša!“ Ali: „Hitro me usliši, Gospod!“ Da je taka molitvica potrebna, pač nij treba dokazovati, vsaj mi brez pomoči božje ne moremo nič dobrega storiti.

Zadnjič moraš predočiti si skrivnost, kojoj hočeš razmišljovati. Ako je skrivnost, katero imaš premišljovati, kaj telesnega, kakor na pr. življenje, trpljenje in smrt Odrešenikova, predstavljaj si to tako živo, kakor da je v resnici vse pred tvojimi očmi. Težje si je kaj predstavljati, ako razmišljaš skrivnosti, koje nimajo nič telesnega, vidljivega, kakor na pr. če je predmet tvojemu razmišljevanju: dobrota božja, ali vrlina krepostij itd.

Dovršivši bližnjo pripravo, moraš takoj početi s premišljevanjem samim. Skrivnost ali pa resnico sv. vere, kojoj hočeš premišljovati, treba, da od vseh stranij pretresavaš, primerjaš z drugimi, izpoznavаш nje važnost, z jedno besedo, da jo dobro razumeš in trdno vanjo veruješ. Zato pravi sv. Avguštín, da je premišljevanje marljivo iskanje skrite resnice. To razmišljevanje pa ne sme biti suhoparno, ne smeš se zadovoljiti vže s tem, da si skrivnost razumel, ampak pri tem moraš tudi voljo svojo obrniti k Bogu in k raznim krepostim. Premišljevanje moraš tako uravnati, da se bode volja tvoja sprijaznila s skrivnostjo, vsaj trdi sv. Avguštín, da naša duša pri premišljevanju hiti k Bogu in se mu tako zelo približa, da se Bog poniža k njej in da jo vname s svojim navdihnjenjem. Na tak način premišljeval je David, zato je lahko rekel o sebi, da se mu je mej premišljevanjem srce užigalo v plamenu ljubezni. „In meditatione mea exardescet ignis“. —

Sad ali posledica svetega premišljevanja pa so sveti občutki, kateri pa so prav tako različni, kakor so različne tvarine premišljevanja. Taki sv. občutki so: kes, sovraštvo, mrzenje, zahvalnosti, poniževanje samega sebe, strah, ljubezen, veselje, sočutje itd. Mej občutke, ki so nam najbolj koristni, prištevamo: spoznanje svojih slabosti združeno s kesom; potem trden sklep poboljšanja in prošnja k Bogu, za pomoč pri izvrševanju teh sklepov.

(Dalje sledi.)

Svetinja Matere božje.

Bilo je neko majevo nedeljo l. 1869. ko je stopila mlada deklica, ki je imela oči zavezane z črnim robcem, in katero ste vodili dve ženski v cerkev Matere božje v Valdocco.

Marija Stadero — to je bila deklica — doma iz vasi Vinovo, je vsled hude boleznin na očeh oslepela, in le s pomočjo sorodnice in sosede se je mogla podati na božjo pot.

Dolgo časa molijo vse tri osebe pred Marijinim oltarjem. Potem so pa hotele govoriti z Don Boskom. Bil je ravno v zakristiji in jih je prav prijazno sprejel. „Koliko časa si že bolna na očeh?“ vprašal je deklico.

„Dolgo časa že boleham, a slepa sem jedno leto.“ —

„Ali si zdravnike kaj vprašala za svēt? Ali si kaj zdravil rabila?“

„Različne zdravnike sem vprašala in rabila mnogovrstna zdravila, a nič ni pomagalo. Zdravniki so mi tudi vzeli vse upanje.“ Deklica je pričela jokati.

„Ali moreš velike predmete razločevati od malih?“

„Ne, kar nič več ne vidim“, odgovori žalostna deklica;

„Vzemi robec od očij“, pravi Don Bosko, in pelje deklico proti oknu. „Ali vidiš svetlobo tega-le okna?“

„O, jaz nesrečnica prav nič ne vidim.“

„Ali bi rada videla?“

„Ah, oče, kako morete kaj takega vprašati? Rajše bi imela vid, kakor vse drugo na svetu. Mlada sem in revna, a slepota me je oropala sreče za celo življenje.“

„Ali pa boš svoje oči porabila v dušni prid? Ali ne boš z njimi Boga žalila?“

„Obljubim iz celega srca.“

„Potem zaupaj na prečisto Devico Marijo, prav gotovo ti bo pomagala.“

„To upam, a vendar sem slepa.“

„Pa boš kmalu videla!“

„Kaj bom videla?“

„V slavo božjo in čast Device Marije imenuj tole, kar imam v roki!“

Deklica napenja dolgo časa oči, in jih upira v tisto stvar, in slednjič zakliče glasno: „O, jaz vidim.“

„Kaj?“

„Svetinjo.“

„Kakšno?“

„Svetinjo Matere božje.“

„In čegava podoba je na tej strani?“

„Na tej strani je postaren mož s cvetočo palico v roki. To je sv. Jožef.“

„Sveta božja pomagalka!“ zakliče sedaj sorodnica, „v resnici vidiš.“

„Da, res je, vidim. Mati božja mi je pomagala.“

Sedaj stegne deklica roko po svetinji, ki pa pri tem pade na tla in se zavalj v temen kot. Teta jo je hotela poiskati, a Don Bosko ji zabrani rekoč: „Le pustite, bomo videli, če je sveta Devica v resnici izprosila deklici luč očij!“

Deklica je našla brez vseh težav svetinjo. In sedaj, ko se je v resnici zvedela, da je ozdravljena, je pozabila na vse drugo, nič se ni zahvalila Bogu, marveč naravnost je hitela v svojo rojstno vas.

Kmalu na to se je povrnila deklica v cerkev, in prinesla Mariji hvaležen dar. Od tistega časa jo niso nič več oči bolele. — Zatorej, zatekajmo se k Mariji v vseh dušnih in telesnih potrebah, ker še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je pod Marijino mogočno varstvo pribežal.

Moč škapulirja Jezusovega Srca.

V mestu Amiens-u (Amijen-u) je divjala leta 1866. kolera. Tako huda je bila ta božja dekla, da je vsak dan spravila 120 ljudi na drugi svet. Vse, kar je moglo, je zapuščalo mesto. Kljub temu pa se je bolezen vedno bolj širila. Tudi v samostanu obiskovanja so imele usmiljene sestre že dva mrliča in 15 bolnikov. Zdaj razdeli predstojnica med sestre škapulirjev Jezusovega presv. Srca — (škapulir je rdeč, na jednom koncu ima podobo presv. Srca Jezusovega, na drugem pa podobo Križanega) — da bi se k presv. Jezusovemu Srcu zatele iskat pomoči. Neka sestra je pokazala ta čudoviti talizman zunanjim osebam, in naenkrat je vse drlo v samostan, da si izprosi teh škapulirjev. Zastonj je bila trditev usmiljenk, da jih nimajo več. Svoje lastne škapulirje so morale sneti z vratu in dati prosilcem, in potem so vse delale druge. Župniki iz celega mesta so prišli prosit škapulirjev za svoje župljane. Vsi so zatrjevali, da samo pogled na to podobo vzbudi v srcu novo upanje. In Bog jim je to zaupanje plačal. Vsi bolniki, na katere so položili škapulirje, so ozdraveli. In kljub temu, da je bila v onih dneh vročina vedno hujša, jih je umrlo na dan le še po 20. Čudež je bil tako očiten, da niso mogli kaj, da bi ga ne pripisovali presv. Srcu Jezusovemu. Hvaležnost in navdušenje je bilo tako veliko, da je vse prosilo škofa, naj posveti mesto presv. Srcu Jezusovemu. Vse vprek je govorilo, da je presv. Srce Jezusovo odstranilo bolezen.

Med gospodi, ki so močno želeli škapulirjev Jezusovega presv. Srca, je bil tudi jeden, ki je svoje verske dolžnosti že delj časa zanemarjal. Sestra, ki je delila škapulirje, ga je poznala, in mu rekla: „Gospod, kdor hoče ta škapulir nositi, more biti božji prijatelj.“ In raje, kakor da bi bil spustil škapulir, je obljubil gospod, da se bo z Bogom spravil, in ves vesel je šel s svojim zakladom domov.

Stričnik neke sestre ondotnega samostana, dober katoliški mož, je v bitki tistega leta padel s svojim konjem vred v jarek, med tem, ko se je bojeval z nekaterimi avstrijskimi huzarji. Ti so ga slednjič pustili meneč, da je mrtev. Mladi junak pa je prišel zopet k moči, in je šel več ur daleč do železnice, ki ga je zopet prinesla v krog njegovih dragih. Dvanajst ran je dobil v boji na glavo, a nobena ni bila smrtno nevarna. Prva junakova misel je bila, da ga je varovalo presv. Srce Jezusovo, čegar škapulir je nosil na vratu. To je tudi javno potrdil. —

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Sarajevga. (Z Bogom, knezo-škof ljubljanski, naš ljubi Anton!) (Dalje.) — Bratje Slovenci! Bratje našemu srcu mili, predragi, ki niste samo jedenkrat pokazali svoje iskrene, svoje požrtvovalne ljubezni napram nam, drugim Slovanom! Ljubijo nas vsi Slovani, jedni bolj, drugi manj, temu ne more oporekati

nikdo, a vi ste dokazali najsrčnejšo ljubezen do našega naroda v Bosni, doprinašate velikanskih in uprav heroičnih žrtev za nas. Prav mnogo vas je v naši Bosni v vsaki službi, v vsakej časti, toda vsakdo je na svojem mestu, mož poštenjak, značaj, veren in udan sv. veri in cerkvi, veren in udan domovini in cesarju svojemu. To bi se moglo trditi gotovo o vsakem Slovencu, in to je vaša splošno znana hvala, slava, dika in čast. Koren, izvor vsem tem vzvišenim vrlinam je ona živa vera, katera prešinja Slovenca, je ona prava krščanska vzgoja, katero si je pridobil od pobožnih svojih roditeljev in prevrlih dušnih pastirjev. Kateremu pa žalibog to ne dostaje, ta je izvržek svojega naroda, on je bič za ljudi, med katerimi živi, on je samo na sramoto sicer dobremu svojemu narodu. Dokler bodete torej kakor doslej pravi in pošteni katoličani, toliko časa bodete dika mili materi Sloveniji, koristni člani v človeški družbi, pravi bratje in dobrotniki svojih rojakov.

Glejte, bratje, kako drag kamen izgublamo mi, glejte, kakega vi dobivate! Pa da naj bi ne bilo naše srce žalostno pri toliki izgubi, pri tako težkem udarcu? Toda kolikor smo mi žalostni, v toliko morate biti vi veseli. Mila nam dežela Slovenska, vaša domovina, je porodila to dete, ga vzgojila, izobrazila, a ne za vas, temveč za nas. Previdnost božja ga je premetila v našo deželo, kjer je razvijal polnih 16 let neumorno delavnost svojo na obsežnem polju vere in prosvete, na slavo Stvarnika, v zveličanje neumrljivih duš in v večji časní blagor naroda našega. Kako naj se vam na tej ljubezni dovolj zahvalimo? A vi si mislite s svojim pesnikom:

Zemlja vaša, zemlja naša
Jeden rod krepák goji;
V naših žilah kri je vaša,
V vaših pa je naša kri.

Res, da loči nas usoda,
A v jedinstvu prvi smo;
Res po meji dva naroda,
Al' en rod po krvi smo!

Vedno zvesti in udani
Bili smo in bomo mi,
Vi Slovani, mi Slovani
Bodimo na veke vsi!

ker:

Nas je jednom jedna majka draga rodila,
Jednim nas je, Bog joj plati, mljekom dojila.

Zato čujte tudi našega srca glas:

Oj Slovenci, braćo mila, čujte našu r'ječ:
Razdružít nas ne će síla baš nijedna več!

ker so nas tako čvrste vezi resnične ljubezni, bratske ljubezni, požrtvovalne ljubezni nerazrušljivo spojile.

Sprejmite torej vsaj bratski poljub, srčno hvalo, ker že jezik ne more izraziti tega, kar srce pri tem čuti. Toda ne! Nekaj je, s čimur smo vam vendar precej veliko zahvalo vrnil.

Ko se je postavil tu prvi temelj cerkveni hierarhiji, je bilo treba za ta mučni posel in za vrejevanje zamotanih cerkvenih odnošajev na novo osvojeni deželi krepkih in izvenredno sposobnih močij. In Bog jih je našel v svojo slavo in v zveličanje svojega ljudstva. Kakoršen je bil prvi tukajšnji nadpastir, mož posebne previdnosti Božje, tako je bil sestavljen

tudi kapitelj, njegova desna roka, in to ne morebiti po žrebu ali po izvolitvi kakega človeka, temveč izbrala ga je zopet posebna previdnost Božja. Kakor oni vir v zemeljskem raju, iz katerega so prihajale štiri reke, tekoče na vse štiri strani sveta, in namakale zemljo rajskega vrta, da tem bujnejše raste in cvete, tako so tudi tu prvi štirje možje z glavarjem svojim in s frančiškani namakali to zemljo, s trnjem, dračjem in ljuliko obrasteno, ne sicer s hladno vodo, temveč z znanjem, pobožnostjo in apostoljskim delovanjem. Nadahnjeni so bili z duhom in nazori štirih evangelistov, le s to razliko, da so na njih bolj odsevale lastnosti onega učenca, katerega je Jezus najbolj ljubil: zlasti njegov visoki izlet, njegov bistri in prešinjivi sokolov pogled v skrivnosti in nauke Jezusove, potem gorka ljubezen do Učitelja svojega in do njegovih pravovernih učencev. Ono evangeljsko gorečnost, ono ljubezen do Jezusa so zajemali iz srca svojega voditelja in pastirja, na njegovih prsih se hranili in se za službo Božjo ogrevali, a vsi skupaj so zopet ves ta žar ljubezni in ponižnosti zajemali od onega, ki je prišel na ta svet, da razširi po tej zemlji ogenj božje ljubezni, da vsako srce užge, ogreje in razžari.

Resnično in neovrženo je, kar govori angeljski učitelj, da bode namreč orožje uma v roki božji doseglo največjih uspehov, ker se je bolj prilagodilo in spojilo z njim, z bistvenim vzrokom vseh svojih naravnih in nadnaravnih del. Katera pot je čvrstejša, gotovejša, katera izvrstnejša, da nas združi s tem začetkom vsakega dela? Kateri most je ta, po katerem moremo dospeti do neizcrpljivega morja dobrote, moči in blaženosti, katera je tista Jakobova lestva, da dobimo po nji obilnost nebeške milosti, da pridemo torej do raja nebeškega? Kaj najbolj in najhitreje posveti, spopolni in osreči človeka, družino, mesto, deželo, državo? To vam je pobožnost k Srcu Jezusovemu. To je vedel predobro oni, katerega je poslal Bog kot pastirja težko skušani čredi v Bosni.

In glej, prišel je k svojim ovčicam noseč v prsih plamteče srce od ljubezni božje, podobno goreči peči; prešinjjen od te pobožnosti je postavljaj tam svojo stolico, to prestolico Srca Jezusovega, katero razliva kakor neusahljivi studenec neizmerne milosti na vse štiri strani njegove nadškofije in budi kakor električni tok ljudi iz spanja in duševne smrti, mehča in taja trda in ledena srca, vodi jih iz tmine neverstva in jih rešuje iz večne smrti; priporoča in širi to pobožnost z besedo in dejanjem, ker je popolnoma prepričan, da bode prenovila njegovo čredo, jo prebudila k novemu življenju in jo zveličala, njemu samemu pa dodelila v izobilju pomoči, da izpolni vestno svojo nalogo.

In v resnici, sijajni uspehi so že pokazali, da ga trdno prepričanje ni ogoljufalo! Ko je bilo torej to veliko apostolsko delo dovršeno, ko je namreč prsv. Srce Jezusovo usadil v srce Bosne, razvil njegovo zastavo, mu posvetil srca cele črede in z njegovo pomočjo začel res čudovite stvari proizvajati, mu je podelilo in izbralo isto Božje Srce, kakor sem že omenil, štiri izvanredne može, ki naj bi mu bili desna roka in sotrudniki v pretežavnem položaju. To so bili njegovi najjudanejši prijatelji, najbolj verni učenci, kakor je bil tudi on sam živa slika Božjega Mojstra svojega. V njegovi šoli so se naučili, kako naj se najožje zedinijo s srcem Boga-človeka, kako naj se na-

polnijo z njegovim duhom in njegovimi nazori, da tem lažje morejo na sebe pozabiti, žrtvovati se popolnoma za zveličanje bližnjega, biti siromakom očetje in matere, dati za nesrečnike lastno dušo in življenje, radostno se odreči radi družih vsakej zabavi in potrebnemu počitku, neustrašeno braniti pravice svete cerkve. Ah, česa niso vsega pretrpeli s svojim očetom in učiteljem! Treba bi bilo, če bi hoteli vse popisati, celih knjig pisanih z vročimi solzami in večkrat tudi z rudečo krvjo. (Konec sledi)

Iz sv. Jožefa v Prijedoru. Draga „Danica“! Zopet se cgllašamo v Tvojih predalib, izrekajoč srčno prošnjo, naj bi verni kristjani iz srca radi darovali in pripomogli za dostojne cerkvene stavbe zlasti za tiste, v katerih Bog še na poseben način med nami prebiva, kjer se mu opravlja najvišja in najsvetejša služba božja, kjer nam trojedini Bog na poseben način deli obilnih milostij. Seveda so kraji, kjer so lepe in častite cerkve, včasih celo preveč nakičene z okrasjem. Nasprotno pa so, žal, ubožni kraji, kjer hiš božjih celo ni, ali pa so slabe in skoro nedostojne za prebivališče Najvišjega. In take cerkve in kapele so večinoma tam, kjer bivajo ubogi, večinoma delavski stanovi med drugoverci. Kako lepo je torej, da ljudstvo, katero je premožnejše, podpira svoje ubožne brate, da jim je mogoče postaviti si božjih hramov, kateri so vsaj dostojna stanovanja za častenje Boga. Brez pomoči bi si ubogo katoliško ljudstvo, ki je v manjšini med drugoverci nikdar ne moglo napraviti in z vsem potrebnim oskrbeti hiše božje. Taki dobrotniki že s tem velikim činom rešujejo pravo krščansko-socialno vprašanje.

Nepotrebno vam je, mili bratje Slovenci, razlagati in opisovati, kolikega pomena je hram božji pri nas med drugoverci, da je hram božji jedino zavetišče za uboge slavenske katoličane. Za to dohajajo zopet milo proseči glasovi iz nove rimo katoliške občine med večina razkolniki in Muhamedani v Prijedoru in njegovi okolici v jugoslavenski Bosni; proseči glasovi za pripomočke postaviti prepotrebno cerkev in to tam, kjer je nikoli ni bilo. (Konec sl.)

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Ministerski predsednik v tem zasedanju ni odgovoril na interpelacijo nemških kričačev radi graških dogodkov. — Vlada je drž. zbor prekinila na negotov čas. Mnenja listov o drž. zboru so različna. Neki češki list misli, da bo prihodnja seja še le v jeseni v mesecu septembru. — Poslanec grof Coronini je brzojavil načelnistvu slovanske krščanske narodne zveze ter se zahvalil vsem tovarišem za izraženo mu zaupanje in izrazil, da vstreže izraženi želji in še nadalje obdrži svoj državnozborni mandat. — Naš novoizvoljeni poslanec svetnik Vencajz je že prišel na Dunaj pretečeni teden ter se vdeležil seje. — Zadnji torek je imel v zbornici glasoviti Wolf govor, v kojem je pokazal svoje protiavstrijsko mišljenje. Pretil je odkrito z revolucijo in nesramno napadal tridentskega škofa in duhovščino.

Brizen. Berolinski dvor je razposlal vabila vsem protestantskim knežjim rodbinam, naj se polnoštevno vdeležijo romanja v sv. deželo, kjer bode 18. oktobra posvečenje nove protestantske katedrale ob navzočnosti nemškega cesarja in drugih dostojanstve-

nikov. — O tem piše neki tirolski list: Ko smo sklenili potovati v sv. deželo, nismo vedeli, da bodo tudi protestantje potovati meseca oktobra. Nimamo sicer nobenega razloga, da bi iskali družbe s protestanti, a tudi nimamo vzroka se jih ogibati. Kot katoličani moramo obžalovati da se je protestantska cerkev sezidala na tleh, katera so bila katoličanom odvzeta in koje je podaril sultan nemškemu cesarju Imamo pa upanje, da bodo skrivnostne moči v bližini te cerkve se nahajajočih svetih krajev vplivale na protestante in jih pripeljale v našo sv. cerkev. 500 Tirolcev bo romalo v sveto mesto in bodo pokazali kako visoko čislajo katoliško vero in habsburško hišo. Pred cerkvijo božjega groba bo odmevala avstrijska himna in pesem Srca Jezusovega.

Rim. Kongregacija obredov je imela 7. t. m. v Vatikanu sejo, katere se je vdeležil tudi sv. oče. Razpravljalo se je v novem čudežu, ki se je dogodil na priprošnji Marije Magdalene Martinengo iz kapucinskega reda. Blažena Marija Magdalena bo kmalu prišteta svetnicam. — V Armeniji so prestopile tri vasi na perzijski meji iz nestorijanizma v katoliško cerkev. — Kardinal Mertel, najstarejši izmed kardinalov in podkancelar rimske cerkve je prekoračil nedavno 93 leto Visoki dostojanstvenik, ki je rodod Nemeč, je pri najboljšem zdravju.

Laško. Neki liberalni prostožidarski list je očital sv. očetu, da zanemarija cerkvene dolžnosti, ker se preveč prizadeva, da bi si ustanovil zopet svetno kraljestvo. Na to krivično očitavanje odgovarja list „Osservatore Romano“: Da zavrremo kratko to podlo obrekovanje, naj navedemo samo nekaj važnih dogodkov, ki so delo sedanjega slavno vladajočega papeža. Z mnogimi državami so nastopile prav prijateljske razmere; ustanovil je 218 škofij, apostolskih vikarijatov in prefektur. 20 konkordatov z raznimi državami; obnovil je cerkveno hierarhijo v Bosni, na Škotskem, Japonskem, v Egiptu in vzhodni Indiji; ustanovil katoliško vseučilišče v Washingtonu, mnoge zavode v Rimu za Čehe, Armence, Maronite, Špance in Rutene. Razširil je imenitni zavod benediktincev v St. Anselmo, grško vzgojevališče v Rimu. Če še to ne zadostuje — nadaljuje list — naj omenimo mnogo važnih okrožnic, katere je izdal sv. oče in kojih namen je, širiti vedo in pobožnost med vsemi slojevi.

Angleško. Apostolski vikar velški dr. Mostyn je prejel od sv. očeta pismo, v kojem mu naznanja, da je njegov vikarijat povišan v škofijo. Dr. Mostyn je imenovan škofom. Ustanova nove škofije spričuje, da se katolicizem na Welsu, akoravno počasi, vendar razvija. — Katoliški škofje angleški bodo izdali kmalu skupen pastirski list, ki bo dajal navodila, kako naj se preustroje zasebne šole.

V Petrogradu je obhajalo „slovansko dobrodelno društvo“ 24. maja veselico v čast sv. Cirilu in Metodju. Tu so udje tega društva se odločili za boj proti katoliški cerkvi na Poljskem. General Kirejev je imel govor, v katerem je povdarjal, da ne bo mogoče prej rešiti poljskega vprašanja, dokler bodo delovali jezuitje med Poljaki. Treba je tedaj delovati na to, da prestopijo Poljaki k „staro-katoličanom“. Rekel je, da ima „staro katoliški“ škof Koslovski v Ameriki poljsko občino, ki že šteje nad 40 000 duš. Navduševal je navzoče, naj delujejo po svojih močeh, da se vpliv sv. očeta med Poljaki vedno manjša. — General Kirejev je že večkrat na ta način poskušal svojo srečo na

Poljskem, toda vedno brezuspešno. Večina Poljakov je trdnega, katoliškega prepričanja in ni se bati, da bi se dalo vjeti v ruske mreže.

Atene. Kake duhovnike imajo razkolniki, smo že večkrat omenili. Nedavno pa se je zopet dogodil slučaj, ki prav živo kaže stanje razkolne cerkve. — V Sarakazani, v Tesaliji so prijeli nekega zloglasnega tatu in ga obsodili v 20 letno ječo. Prebil je že 19 let v ječi in se mej tem časom naučil dobro brati in pisati. Ko se je pričela grško-turška vojska, so ga izpustili. Domov prišedši ni vedel, kaj naj počne. Sklenil je zopet krasti. Sedaj mu nasvetuje neki prijatelj, naj postane duhovnik v domači vasi, ki pa je bila ta čas brez pastirja. „Kdo bo posvetil zloglasnega tatu in večletnega jetnika?“ pravi tat Hystra. „Za to hočem jaz poskrbeti. Poznam škofa, ki je moj najimennitnejši prijatelj, in ki te bo na mojo priprošnjo gotovo posvetil.“ odgovori njegov prijatelj. Oba sta odpotovala v Volo k titularnemu škofu Demetrios. — Imenovani škof se je dobro spominjal zločinca in njegovega preteklega življenja in se je začudil predrzni zahtevi prijatelja. Toda zgovorni prijatelj in nekaj denarja je premagalo vrednega sina nekdanjega Simona Maga, da je posvetil v mašnika zločinca, ki je nekoliko prej rekel: „Če me ne posveti, bodem zopet ovce kradel.“ Sedaj čaka zloglasni Hystra v nekem tesalskem samostanu, da ga nastavijo. Njegova domača vas je v trimesečni odsotnosti dobila novega pastirja, ker ni marala, da bi jo pasel ovčji tat. — Grški list pristavlja: „Koliko dušnih pastirjev imamo razkolniki, kateri niso za las boljši, nego Hystra! Žalostno, a resnično!“

V Ameriki je prestopilo — kakor se razvidi iz statistike — v preteklem letu nad 30.000 protestantov v katoliško cerkev.

Vojska med Španijo in Ameriko se še vedno nadaljuje. Posebnih uspehov ni niti na jedni, niti na drugi strani. V Londonu je izjavil Lord Balfour, da bo Anglija takoj posegla v posredovanje med Španijo in Ameriko, kakor naglo se pokaže ugodna prilika v dosegu častnega miru za obe stranki. — V floridskih vodah je sedaj pripravljeno brodovje, broječe 16 ladij za prevoz armade na Kubo.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do najsv. Zakramenta.

b) Posebni nameni:

17.) **Praznik Srca Jezusovega.** Vedno večje razširjevanje kraljestva ljubezni božjega Srca. Propad tajnih zvez na Ekvadorju.

18.) **Sv. Radegunda.** Vztrajnost v molitvi, če ni takoj uslišana. Ženski samostani. Kupčijske zadeve.

19.) **Nedelja Srca Jezusovega.** Tirolsko. Avstrijska mladeniška zveza Srca Jezusovega. Stavbinske zadeve. Zavodi za spokornice.

20.) **Sv. Frančišek Pac. in tovariši.** Težavni položaj katoliških misijonarjev na Japonskem. Prepirajoče se občine.

21.) **Sv. Alojzij.** Nравnost med učečo se mladino. Novicijati in učilišča duhovnih redov. Učenci.

22.) **Sv. Pavlin.** Duh ljubezni in sloge. Zlasti priporočene župnije s svojimi župniki. Razni prepiri.

23.) **Sv. Ediltruda.** Angleško in Irsko. Izobraženo ženstvo. Premaganje velikih napak v značaju. Omogočenje krščanskih zakonov.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dušne poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mladenič za zdravje. Neka podjetna zadeva, da bi dobro izpadla.

Zahvale:

Presv. Srcu Jezusovemu, Naši lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Ani, ter vsem svetnikom, katere sem v sili zaupno prosila pomoči in bila čudovito hitro uslišana, bodi izrečena presrečna zahvala. V teh vrsticah spolnjam svojo obljubo. A. D.

* * *

V bolezn svojega otroka opravljala sem devetdnevno z obljubo, da se bom, če otrok ozdravi, javno zahvalila v „Danici“. Marija je pomagala, in zato spolnim s to zahvalo svojo obljubo. Marija Trontelj v Slivnici.

Listek za raznoterosti.

Knezoškof ljubljanski dr. Ant. Bonav. Jeglič je obiskal dne 15. t. m. deželno bolnico ter se ondi dalje časa mudil.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Premeščena sta č. gg. kapelana: Josip Cegnar, kapelan v Moravčah kot beneficijant na Vrhpolje; Frančišek Žužek iz Preddvora v Moravče.

Procesije sv. Rešnjega Telesa so se letos vršile v Ljubljani ob številni vdeležbi občinstva. V četrtek so pri trnovski in šenklavški procesiji krasno peli ljubljanski bogoslovci, šentpetersko procesijo pa je poveljevalo brez števila belooblečenih deklet in brhkih Slovenk v narodni noši. Krasna je bila tudi šenklavška procesija, pri kateri je svetila dolga vrsta možakov. Ob najlepšem vremenu sta se vršili v nedeljo šentjakobska in frančiškanska procesija. Z veseljem opažamo, da se slovensko ljudstvo vedno bolj vnema za slavljenje presv. Rešnjega Telesa.

Strela je udarila — kakor se poroča iz Št. Vida pri Zatičini — v soboto dne 11. junija v zvonik podružnice v Št. Pavlu. Strela se je v cerkvi razdelila na dve strani. Zvonik je precej močno poškodovan. V cerkvi strela ni napravila škode. — V Wambergu poleg Prage na Češkem je preteklo nedeljo udarila strela v cerkev in sicer ravno, ko se je vračala procesija sv. R. Telesa. Društva so bila že večinoma vsa v cerkvi. Strela je zadela pet veterancev. Vsled hitre zdravniške pomoči se je štirim otelo življenje, jeden pa je ostal mrtev. Sreča je bila, da ni bilo še duhovščine v cerkvi, ker je strela udarila ravno v veliki oltar. —

V Zagrebu je bila zadnji čas velika povodenj, ker se je dne 10. junija po noči vtrgal oblak, in je vsled tega narasli potok Medvedšček poplaval ulice v silni meri, da je voda odnašala razne stvari. Voda je poplavela tudi okolico. — Škoda je zelo velika.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Fr. Birk, korni vikar, 1 glđ. — Čast. g. Anton Mezeg, kapelan v Selcih, 3 glđ. 80 kr. — Čast. g. Avg. Šinkovec, župni upravitelj na Jesenicah, 11 glđ. 80 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Iz Idrije več oseb 7 glđ.